

4. Zarzut siódmy, dotyczący tego, że art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji 2010/413⁽²⁾, który stanowi podstawę prawną sankcji nałożonej na stronę skarżącą, powinien zostać uznany za niemający zastosowania względem niej, ponieważ przepis ten jest sprzeczny z traktatami, Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej oraz zasadą proporcjonalności. W związku z tym strona skarżąca uważa, iż wobec decyzji o umieszczeniu jej w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi powinna zostać stwierdzona nieważność.
5. Zarzut ósmy, dotyczący tego, że zaskarżona sankcja stała się bezprawna od dnia 20 stycznia 2014 r., w którym to dniu Rada uznała, że Iran nie prowadzi dalszej działalności jądrowej stanowiącej przyczynę nałożenia sankcji. W związku z tym strona skarżąca uważa, iż sankcja stała się bezprzedmiotowa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2014 r. – Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-74/14)

(2014/C 135/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues, D. Colas i J. Bousin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności całej decyzji Komisji Europejskiej C(2013) 7066 final z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.16237 przyznanej przez Francję na rzecz Société Nationale Corse Méditerranée;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2013) 7066 final z dnia 20 listopada 2013 r., w której Komisja uznała, że, po pierwsze, wynoszące 15,81 mln EUR saldo pomocy na restrukturyzację notyfikowanej przez władze francuskie w dniu 18 lutego 2002 r., a po drugie, trzy środki zastosowane przez władze francuskie w 2006 r. na rzecz Société nationale maritime Corse Méditerranée (zwaną dalej „SNCM”), a mianowicie zbycie 75% udziałów w spółce SNCM po cenie ujemnej wynoszącej 158 mln EUR, podwyższenie kapitału o 8,75 mln EUR objęte przez Compagnie générale maritime et financière (zwaną dalej „CGMF”) oraz zaliczka na rachunku bieżącym w wysokości 38,5 mln EUR stanowią niezgodną z prawem i rynkiem wewnętrznym pomoc państwa. W konsekwencji Komisja nakazała odzyskanie pomocy.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa do obrony strony skarżącej, polegającego na tym, że Komisja odmówiła ponownego wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego po wydaniu wyroku Sądu z dnia 11 września 2012 r. w sprawie T-565/08 Corsica Ferries France przeciwko Komisji.
2. Zarzut drugi, podniesiony posiłkowo na wypadek, gdyby Sąd uznał, że Komisja postąpiła prawidłowo, nie wszczynając ponownie formalnego postępowania wyjaśniającego po wydaniu wyroku z dnia 11 września 2012 r., dotyczy naruszenia pojęcia pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Komisja uznała bowiem, że środki z 2006 r. powinny zostać zakwalifikowane jako pomoc państwa w rozumieniu wskazanego postanowienia. Zarzut ten składa się z trzech części. Strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE w ten sposób, że:
 - uznała, że zbycie 75% udziałów w spółce SNCM po cenie ujemnej wynoszącej 158 mln EUR należy zakwalifikować jako pomoc państwa i że nie zostało w tym wypadku spełnione kryterium inwestora prywatnego;

- uznała, iż wkład kapitałowy w wysokości 8,75 mln EUR należy zakwalifikować jako pomoc państwa;
 - uznała, iż zaliczkę na rachunku bieżącym w wysokości 38,5 mln EUR na rzecz pracowników spółki SNCM należy zakwalifikować jako pomoc państwa w rozumieniu tego postanowienia.
3. Zarzut trzeci, podniesiony posiłkowo na wypadek, gdyby Sąd uznał, że Komisja postąpiła prawidłowo, nie wszczynając ponownie formalnego postępowania wyjaśniającego po wydaniu wyroku z dnia 11 września 2012 r., dotyczy naruszenia art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE polegającego na tym, że Komisja uznała, iż wkład kapitałowy w kwocie 15,81 mln EUR notyfikowany w 2002 r. jako pomoc na restrukturyzację należy zakwalifikować jako pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym.
 4. Zarzut czwarty dotyczy braku uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2014 r. – Morningstar przeciwko Komisji

(Sprawa T-76/14)

(2014/C 135/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Morningstar, Inc. (Chicago, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: S. Kinsella, K. Daly i P. Harrison, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Komisję w sprawie COMP/39.654 – Reuters Instrument Codes (RIC) w dniu 20 grudnia 2012 r., której streszczenie zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym z dnia 12 listopada 2013 r. (Dz.U. C 326, p.4);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania; oraz
- zarządzenie wszelkich innych środków, jakie Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Komisję w ramach sprawy COMP/39.654 – Reuters Instrument Codes (RIC) dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 102 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz w art. 54 porozumienia EOG w przedmiocie stosowanych przez grupę Thomson Reuters praktyk stwarzających istotne przeszkody w przełączaniu się między dostawcami systemów skonsolidowanego zasilania danymi w czasie rzeczywistym. W wydanej na podstawie art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ decyzji instytucja ta uczyniła pewne zobowiązania wiążącymi dla Thomson Reuters i uznała, że brak jest podstaw do podejmowania przez nią dalszych działań. Skarżąca jest konkurentem grupy Thomson Reuters.

Na poparcie swej skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie: Komisja wydając tę decyzję miała dopuścić się oczywistego błędu w ocenie, gdyż zatwierdzone zobowiązania były ewidentnie niewystarczające do tego, aby rozwiązać podniesione w tej decyzji problemy z konkurencją.
2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia władzy: po pierwsze, Komisja w zaskarżonej decyzji przekroczyła granice przyznanych jej przez Radę Europejską uprawnień i, po drugie, wydała decyzję pozbawioną podstaw prawnych.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
4. Zarzut czwarty dotyczący uchybienia ciążącemu na Komisji obowiązkowi uzasadnienia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1 s.1)